

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гзз 77/05
29.12.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић, Споменке Зарић, Слађане Накић - Момировић и Софије Вагнер - Личеноски, чланова већа, у извршном предмету повериоца АА, коју заступа АБ, адвокат, против дужника "ББ", ради исплате, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Гт. I 2883/04 од 9.11.2004. године подигнутом против решења Општинског суда у Пожеги Ипв.19/04 од 20.8.2004. године, у седници одржаној дана 29.12.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ решење Општинског суда у Пожеги Ипв.19/04 од 20.8.2004. године и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажним решењем Општинског суда у Пожеги Ипв.19/04 од 20.8.2004. године одбијен је приговор дужника изјављен против решења Општинског суда у Пожеги И.403/04 од 31.3.2004. године као неоснован.

Против овог решења Републички јавни тужилац је благовремено подигао захтев за заштиту законитости због погрешне примене материјалног права и предложио да Врховни суд преиначи побијано правоснажно првостепено решење о извршењу, обустави поступак и укине све спроведене извршне радње.

Врховни суд је испитао побијано решење у смислу члана 386., 400. и 408. раније важећег Закона о парничном поступку (ЗПП), које се примењује на основу члана 491. став 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 125/04), и нашао да је захтев за заштиту законитости основан.

Према утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је на предлог повериоца АА решењем Општинског суда у Пожеги И.403/04 од 31.3.2004. године дозволио принудно извршење против дужника "ББ" (код кога је била у радном односу до пензионисања 1.10.2001. године), на основу решења Републичког фонда ПИО запослених од 16.2.2002. године и 13.3.2002. године којима јој је признато право на новчану накнаду због мање зараде на другом одговарајућем послу у периоду од 1.1.1994. године до 31.12.1999. године, као извршних исправа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одлучујући о приговору дужника на решење о извршењу закључио да је приговор дужника неоснован јер дужник није оспоравао решења Фонда ПИО запослених која су извршне исправе иако су му уручена и није исплаћивао накнаду повериоцу која јој је утврђена овим решењима.

Захтевом за заштиту законитости се основано указује да је првостепени суд одлучујући о приговору дужника против наведеног решења о извршењу погрешно применио материјално право.

Наиме, према одредбама савезног Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СРЈ" број 30/96, 58/98...) који је важио у време доношења решења Фонда ПИО запослених о праву повериоца на новчану накнаду, право на новчану накнаду због мање зараде на другом одговарајућем послу из члана 55. став 1. тачка 4. овог закона запослени остварује код организације за осигурање, односно на њен терет, у смислу члана 59. став 1. тачка 2. истог закона. То значи да је дужник ове обавезе Републички фонд ПИО запослених, а не послодавац.

Међутим, послодавац у смислу члана 26. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" 52/96, 46/98, 29/01), који се примењивао у време доношења одлуке о праву на накнаду (спорних извршних исправа), новчану накнаду због мање зараде на другом одговарајућем послу исплаћује послодавац приликом исплате зараде, с тим што ће фонд послодавцу надокнадити износ средстава настао исплатом накнаде у року од 5 дана од дана исплаћености средстава.

Тужили је право на новчану накнаду због мање зараде на другом одговарајућем послу за период 1.1.1994. до 31.12.1999. године признато извршним исправама од 16.2.2002. године и 13.3.2002. године, тек после престанка радног односа код дужника "ББ", па се у односу на повериоца ово "ББ" не сматра послодавцем после престанка радног односа повериоцу - 1.10.2001. године.

Како о праву на накнаду по овом основу и обиму тог права одлучује надлежни фонд, који је у обавези да осигураницима плаћа накнаду по основу ове врсте признатог права из пензијског и инвалидског

осигурања, да би се извршење одредило према лицу које није наведено као дужник у извршној исправи потребно је да се испуне законски услови прописани за прелаз потраживања из члана 23. Закона о извршном поступку ("Службени лист СРЈ" 28/00, 73/00, 71/01), који се на овај поступак извршења примењује на основу члана 304. Закона о извршном поступку ("Службени гласник РС" 125/04).

Извршни суд је због погрешне примене материјалног права пропустио да примени наведене одредбе и на основу њих оцени да ли су били испуњени законски услови за одређивање извршења ради принудне наплате овог потраживања према дужнику који није означен у извршној исправи, због чега се закључак о неоснованости приговора дужника за сада не може прихватити.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 395 став 2. у вези члана 400. и 408. ЗПП и члана 14. ЗИП-а побијану одлуку укинуо и одлучио као у изреци.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити речене недостатке, оценити да ли су за прелаз потраживања испуњени услови из члана 23. наведеног ЗИП-а, водећи рачуна и о томе да су извршне исправе на основу којих је одређено ово извршење у међувремену укинуте и донети закону и правилну одлуку.

Председник већа-судија,

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ